

Arrest

nr. 90 125 van 22 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ANDRIESSEN
Hasseltsestraat 40
3540 HERK-DE-STAD

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012, houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten alsook van de beslissing van diezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ANDRIESSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, kwam volgens zijn verklaringen in België aan op 13 mei 2012. Op 14 mei 2012 diende hij een asielaanvraag in.

1.2. Na vergelijking van de vingerafdrukken bleek uit opzoeking via het HIT EURODAC-systeem dat de verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië op 7 juni 2003 en op 9 januari 2006.

1.3. Op 1 juni 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de Italiaanse autoriteiten, op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), om de terugname van de verzoeker.

1.4. Overeenkomstig artikel 20.1.c van de verordening 343/2003/EG werden de Italiaanse autoriteiten geacht in te stemmen met het terugnameverzoek, nu zij nalieten op het terugnameverzoek te reageren binnen de in voormelde bepaling voorziene termijn van twee weken. De gemachtigde van de staatssecretaris deelde de Italiaanse autoriteiten op 18 juni 2012 dat zij via een "tacit agreement" verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 juni 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing, die aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 16.1.e en artikel 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 14/05/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 01/06/1981. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 22/05/2012 dat hij in juni 2003 Nigeria heeft verlaten en naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat hij er asiel vroeg. Volgens betrokkene werd zijn aanvraag afgewezen, maar kreeg hij uiteindelijk wel een tijdelijke verblijfsvergunning begin 2007. In augustus 2007 zou hij toch een bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen verklaart dat hij tot 11/05/2012 in Napels, Italië bleef. Daarna zou hij per bus naar België zijn vertrokken.

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 01/06/2012 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 15/06/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stand overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek. Italië werd hierdoor op 16/06/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene lever te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 18/06/2012.

Betrokkene heeft geen specifieke reden waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen. Betrokkene stelt evenmin redenen te hebben met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden kunnen rechtvaardigen. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op

basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM, worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zelf worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties. Betrokkene verklaart wel dat hij in Italië 4 jaar in de gevangenis zat en dat hij erin geluïsd werd. Betrokkene brengt geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat hij geen eerlijk proces heeft genoten, noch dat bepaalde vrijheidsberovende maatregelen niet conform nationale en internationale regelgeving zouden zijn genomen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren; indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e en art. 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en met betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.6. Op 19 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ingevolge artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) dan ook niet toe om kennis te nemen van de vordering tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

3.2. Ter terechtzitting geeft de verweerder aan dat de verzoeker op 31 juli 2012 is overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Een kopie van het vertrekverslag wordt ter terechtzitting neergelegd. De verweerder werpt ter terechtzitting een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, stellende dat de verzoeker gelet op de tussenkomende repatriëring geen actueel belang meer heeft bij de gevraagde vernietiging.

De raadvrouw van de verzoeker betwist niet dat de verzoeker intussen werd gerepatriëerd, zij verklaart zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen betreffende het belang.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing uit twee componenten bestaat, met name de weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide componenten zijn dermate met mekaar verbonden dat de beslissing als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Het loutere feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd is, mede gelet op een gebrek aan nadere toelichting door de verweerder, niet van aard om een weerslag te hebben op het belang.

De ter terechtzitting opgeworpen exceptie kan bijgevolg niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, 2, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2.i), 3.2, 16.1 en 20.1.b en c van de Dublin-II-Verordening, van de artikelen 62 en volgende van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De Staatssecretaris maakt ten onrechte toepassing van artikel art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 6 en art. 16.1c en 20§1b en c van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Verzoeker laat gelden dat de Staatssecretaris in de bestreden beslissing niet aangeeft of er redenen zijn om al dan niet aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten al dan niet zouden respecteren de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming alsmede de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet.

Verzoeker kan dus ook niet nagaan of en op welke wijze de Italiaanse autoriteiten vermelde Europese wetgeving hebben geïmplementeerd in hun wetgeving.

Verzoeker twijfelt ten eerste aan een eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag temeer daar er Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Daarenboven is het zo dat verzoeker reeds eerder slechte ervaringen opliep in Italië nu hij daar ten onrechte -door erin geluisd te zijn- 4 jaar in de gevangenis diende te verblijven.

Verzoeker kan dus ook niet nagaan of en op welke wijze de Italiaanse autoriteiten vermelde Europese wetgeving hebben geïmplementeerd in hun wetgeving.

Aldus is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Verzoeker laat gelden dat hij in Italië niet werd gehoord n.a.v. een asielaanvraag; dat hij geen toegang kreeg tot een advocaat om hem bij te staan. Uit niets blijkt dat verzoeker zekerheid heeft op asiel in Italië. Het louter stilzitten van de Italiaanse autoriteiten bevestigt dit.

Door aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de Staatssecretaris.

De Staatssecretaris heeft niet voldoende rekening gehouden met de blijvende onzekerheid of verzoeker in Italië wel de nodige garanties heeft op een degelijke behandeling van zijn asielaanvraag.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Staatssecretaris in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting."

4.2. De Raad wijst er op dat artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. De verzoeker vermeldt *in casu* een hele reeks van bepalingen die hij geschonden acht, doch wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, artikel 8 van het EVRM, artikel 10 van het EG-Verdrag en de artikelen 11, 13 en 14 van de richtlijn 2003/9/EG verduidelijkt de verzoeker in de uiteenzetting van het enige middel niet op welke wijze deze internationale rechtsregels door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van de artikelen 2, i), 3.2., 16.1. en 20.1.b. en c. van de Dublin-II-Verordening.

In zoverre in het verzoekschrift de schending wordt aangevoerd van "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur", merkt de Raad op dat de verzoeker niet aangeeft welke algemene rechtsbeginselen of beginselen van behoorlijk bestuur hij precies bedoelt. Op zich genomen is deze kritiek dan ook onvoldoende precies om een ontvankelijk middel uit te maken.

De genoemde middelenonderdelen zijn bijgevolg niet ontvankelijk.

4.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd omdat hierin niet wordt aangegeven of en op welke wijze de Italiaanse autoriteiten al dan niet de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG in hun nationaal recht hebben omgezet. Verzoeker stelt ook dat hij vreest dat hij geen eerlijke behandeling zal krijgen van zijn asielaanvraag temeer Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. De verzoeker vermeldt tevens dat hij reeds slechte ervaringen opliep in Italië nu hij daar ten onrechte – door erin geluisd te zijn – 4 jaar in de gevangenis diende te verblijven.

De Raad wijst er op dat de kritiek van de verzoeker berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers expliciet het volgende gesteld: *“We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd.”* en nog *“Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persona under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eender aangevragen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”* Aldus wordt in de bestreden beslissing op duidelijke wijze gemotiveerd omtrent het feit dat de genoemde richtlijnen in het Italiaanse interne recht werden omgezet. Er wordt eveneens gemotiveerd omtrent de recente grote toestroom aan kandidaat-vluchtelingen en economische migranten die Italië kent. De bestreden beslissing vermeldt op duidelijke wijze de juridische en de feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen en de opgegeven motivering is bovendien afdoende. Er is *in casu* geen schending voorhanden van de formele motiveringsplicht voortvloeiende uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke wijze de genoemde richtlijnen in het Italiaanse recht werden geïmplementeerd, wijst de Raad er op dat de motiveringsplicht er niet toe strekt dat ook de motieven van de weergegeven redengeving moet worden meegedeeld. De bestreden beslissing vermeldt dat de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG werden omgezet in Italiaans recht en dat er geen aanwijzingen zijn dat dit niet correct is gebeurd. Ook hier kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen.

Waar de verzoeker stelt dat hij ervoor vreest dat hij geen eerlijke behandeling zal krijgen en dat hij in Italië ten onrechte 4 jaar in de gevangenis zat, wijst de Raad er op dat de verweerder ook omtrent deze elementen heeft gemotiveerd. Met name wordt enerzijds overwogen dat de verzoeker geen redenen opgeeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, dat hij niet aannemelijk maakt dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen van opvang niet zouden respecteren, dat er op basis van zijn verklaringen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld en dat de verzoeker geen enkele element aanbrengt omtrent zijn gevangenisstraf in Italië dat erop zou wijzen dat hij geen eerlijk proces heeft genoten, noch dat bepaald vrijheidsberovende maatregelen niet conform nationale en internationale regelgeving zouden zijn genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.4. De Raad wijst er tevens op dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet juncto artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de asielaanvraag van verzoeker werd vastgesteld dat zijn vingerafdrukken reeds op 7 juni 2003 en op 9 januari 2006 werden genomen in Italië, waarbij door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juni 2012 een verzoek tot overname gericht werd aan de Italiaanse autoriteiten. Op 18 juni 2012 werden de Italiaanse autoriteiten ervan op de hoogte gebracht dat de termijn uit artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening verstreken is waardoor zij middels een zogeheten "*tacit agreement*" verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek. Dienvolgens dringt de terugleiding van de verzoeker naar Italië zich op. De Raad merkt op dat de verzoeker de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet in het minst weerlegt.

In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat Italië gebonden is door dezelfde internationale verplichtingen als België, het Vluchtelingenverdrag heeft ondertekend en de asielaanvraag zal behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag in België meer garanties zou bieden dan dat hij in Italië zou genieten. Verder wordt overwogen dat de verzoeker geen redenen opgeeft waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, dat hij evenmin redenen voorlegt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen, dat hij niet aannemelijk maakt dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen van opvang niet zouden respecteren, dat er op basis van zijn verklaringen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit kan worden vastgesteld en dat hij geen enkel element aanbrengt omtrent zijn gevangenisstraf in Italië dat erop zou wijzen dat hij geen eerlijk proces heeft genoten, noch dat bepaalde vrijheidsberovende maatregelen niet conform nationale en internationale regelgeving zouden zijn genomen. Er zijn luidens de bestreden beslissing geen redenen om te vermoeden dat de verzoeker in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en ook de grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië recent werd geconfronteerd, betekent niet automatisch dat de verzoeker blootgesteld zou worden aan dergelijke behandelingen en dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en de geldende internationale regelgeving zou worden behandeld. Er wordt verwezen naar twee recente rapporten van NOAS, waarvan kopijen aan het administratief dossier werden toegevoegd, waaruit blijkt dat vreemdelingen die in het kader van een zogeheten "Dublintransfer" aan Italië worden overgedragen bij hun terugkeer worden geholpen en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder opgestarte asielprocedure te hervatten of een nieuwe procedure op te starten. De verzoeker maakt, zo stelt de gemachtigde van de staatssecretaris, ook niet aannemelijk dat Italië hem zou repatriëren. Er wordt in de beslissing tevens gewezen op het feit dat de verzoeker geen familieleden in België of elders in Europa heeft waardoor er geen reden is om toepassing te maken van de artikelen 7 of 15 van de Dublin-II-Verordening.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat. In de uiteenzetting van het middel uit de verzoeker slechts een twijfel omtrent de vraag of zijn asielaanvraag in Italië zal worden behandeld overeenkomstig de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. De verzoeker voert aan dat hij in Italië niet werd gehoord naar aanleiding van een asielaanvraag, dat hij geen toegang kreeg tot een advocaat om hem bij te staan en dat uit niets blijkt dat hij zekerheid heeft op asiel in Italië. Hij stelt tevens dat hij ten eerste twijfelt aan een eerlijke

behandeling van zijn asielaanvraag temeer daar Italië momenteel het voorwerp uitmaakt van een immense toestroom aan kandidaat-vluchtelingen en economische migranten en daar hij reeds eerder slechte ervaringen opliep in Italië nu hij daar ten onrechte 4 jaar in de gevangenis diende te verblijven. De verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat de verweerder niet voldoende rekening heeft gehouden met de blijvende onzekerheid of hij in Italië wel de nodige garanties heeft op een degelijke behandeling van zijn asielaanvraag. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, hiermee doelende op een schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad zal dit onderdeel van het middel bijgevolg beoordelen vanuit de optiek van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad dient er hierbij op te wijzen dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zich bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoeker in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Wat betreft de argumentatie van de verzoeker dat hij ten eerste twijfelt over de eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag in Italië en waar hij hieromtrent verwijst naar zijn verblijf in de Italiaanse gevangenis, merkt de Raad op dat aan de verzoeker in het kader van het zogeheten "Dublininterview" van 22 mei 2012 (een door de verzoeker ondertekende transcriptie hiervan bevindt zich in het administratief dossier) expliciet gevraagd werd of hij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die zijn verzet om de overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen (zie Dublininterview, vraag 21). De verzoeker antwoordde ontkennend: "geen". Aan het einde van het interview vermeldde de verzoeker wel nog het volgende "*Ik zat jaar gevangen in Italië wegens (...). Ik werd erin geluisd. Vrijgelaten 10/2010.*" Noch uit de verklaringen tijdens het Dublininterview, noch uit de overige elementen van voorliggende dossier, kan worden afgeleid wie er volgens de verzoeker verantwoordelijk zou voor zijn dat hij "*erin werd geluisd*". De verklaring dat hij erin werd geluisd, zonder meer, is dermate vaag dat deze verklaring niet in die zin worden begrepen dat de Italiaanse autoriteiten aan de oorzaak ervan zouden liggen. Evenmin kan in deze verklaring een aanwijzing worden terug gevonden dat de verzoeker zou vrezen voor de adequate behandeling van zijn asielaanvraag in Italië of – nog ruimer gezien – dat hij een vrees zou koesteren ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten. De verklaringen die de verzoeker aflegde ten overstaan van de diensten van de verweerder bevatten dan ook geen enkele indicatie omtrent een vrees die de verzoeker zou hebben dat zijn asielaanvraag in Italië niet volgens de gemeenschapsrechtelijke standaarden zou worden behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat de verzoeker in de onderhavige annulatieprocedure voor het eerst de vrees uit dat hij in Italië geen eerlijke behandeling zal krijgen van zijn asielaanvraag.

Wat verzoekers bewering betreft dat hij in Italië niet gehoord werd in verband met zijn asielaanvraag en dat hij geen toegang kreeg tot een advocaat, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die niet in het minst worden gestaafd. Tevens dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat de verzoeker ter gelegenheid van het "Dublininterview" van 22 mei 2012 nadrukkelijk ontkennend antwoordde op de vraag of hij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet tegen de overdracht aan Italië zouden rechtvaardigen. In het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient de Raad zich bij het uitoefenen van zijn wettigheidstoezicht te plaatsen op het moment van de bestreden beslissing en dient hij te beoordelen of de verweerder, met de elementen die hij toen ter beschikking had en de elementen waarvan aan de hand van het dossier duidelijk is dat hij er kennis van zou moeten hebben, op goede gronden kon komen tot de door hem genomen beslissing. *In casu* blijkt

uit het administratief dossier dat de verzoeker pas eerst in het voorliggende verzoekschrift opwerpt dat hij in Italië niet werd gehoord en dat hij geen bijstand genoot van een advocaat bij zijn asielaanvraag. In het dossier zijn geen elementen terug te vinden waaruit blijkt dat de verweerder op de hoogte diende te zijn van deze problematiek. De verweerder had dan ook geen kennis en diende deze kennis ook niet te hebben van de argumenten betreffende het horen en de bijstand van de advocaat in de Italiaanse asielprocedure. Het kan aan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij hiermee geen rekening hield.

De verzoeker beperkt zich in het onderhavige verzoekschrift voor het overige tot het uiten van een algemene twijfel omtrent de eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten en een al even algemene verwijzing naar de recente toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten uit Noord-Afrika en het Midden-Oosten. De verzoeker brengt hiertoe echter geen enkel concreet of bewijskrachtig element aan om zijn vrees of zijn twijfel te onderbouwen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verzoekers verklaring omtrent zijn gevangenisstraf (zie punt 4.3., laatste paragraaf) en de recente toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten (zie punt 4.3., vierde paragraaf) in rekening neemt. In de bestreden beslissing wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom *in casu* niet blijkt dat de verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België meer garanties zou genieten dan in Italië (zie punt 4.4., tweede paragraaf). Deze motivering is pertinent en de verzoeker toont met zijn algemeen betoog geenszins de kennelijke onredelijkheid of de onjuistheid ervan aan. De loutere bewering dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, volstaat uiteraard niet om de schending van de materiële motiveringsplicht aan te tonen.

In casu toont de verzoeker met zijn betoog, dat enerzijds niet op zijn eigen situatie wordt betrokken en anderzijds bestaat uit blote beweringen die bovendien pas nu voor het eerst worden geuit, dan ook geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht noch van de materiële motiveringsplicht.

4.5. In de mate dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift zijn vrees voor een daadwerkelijke of eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten uit en hiermee aan de Raad vraagt om zich erover uit te spreken of de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in het licht van deze vrees een onmenselijke behandeling uitmaakt, doelt hij in wezen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996,

Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu werd reeds vastgesteld dat de vrees geen eerlijke behandeling te krijgen van de asielaanvraag in Italië door de verzoeker slechts voor het eerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Aangezien de verzoeker ten aanzien van de diensten van de verweerder nooit eerder gewag maakte van deze vrees en van het feit dat hij bij de behandeling van zijn asielaanvraag in Italië niet gehoord werd en geen bijstand kreeg van een advocaat, kan hij de verweerder niet ten kwade duiden deze problematiek niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door verzoeker aangevoerde problematiek.

De Raad merkt op dat de beweringen van de verzoeker omtrent de tijd die hij in de gevangenis doorbracht in Italië en de bewering dat hij “erin werd geluisd”, op duidelijke en redelijke wijze in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing worden de verklaringen die de verzoeker hieromtrent naar voor bracht tijdens het “Dublininterview” weergegeven en wordt geoordeeld dat de verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen eerlijk proces heeft genoten, noch dat bepaalde vrijheidsberovende maatregelen niet conform de nationale en internationale regelgeving zouden zijn genomen, zodat er geen aanleiding is om te stellen dat hij bij overdracht aan Italië risico loopt om te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 EVRM. In het kader van het thans voorliggende beroep, beperkt de verzoeker zich tot de loutere herhaling van zijn eerdere verklaring betreffende zijn gevangenisstraf in Italië. Hij laat echter na *in concreto* aan te tonen dat de detentie die hij in Italië onderging onrechtmatig was of een behandeling uitmaakte die strijdt met artikel 3 van het EVRM. Het herhalen van de enkele bewering dat hij in Italië vast zat en dat hij “erin werd geluisd”, waaruit impliciet blijkt dat de verzoeker niet akkoord gaat met de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Artikel 3 van het EVRM vereist *in casu* immers dat de verzoeker er blijk van

geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Italië een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). De Raad stelt vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt om zijn beweringen te staven en dat hij evenmin enige aannemelijke verklaring biedt voor het ontbreken van dergelijk begin van bewijs. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in Italië en de recente grote toestroom aan kandidaat-vluchtelingen en economische migranten, wordt evenmin ondersteund door enig begin van bewijs.

Met zijn betoog maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten zijn asielaanvraag niet correct zullen behandelen of hem zullen onderwerpen aan een behandeling strijdig met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

4.6. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

C. DE GROOTE